

א) ז"ל גבורא ואמרי לה אש כפר גבור חיל קי איתא בגמילה יח.], ב) [לקמן טו: א) ז"ל חומה כה"א וכו"א ביבמות סד: וכו"א להדיא בש"ע אה"ע סימן קטט סעיף לז, ד) ז"ל חומה. הש"ל, ט) [עליו מת. סא.], ו) [ז"ל ונתן ושיך למטה דלגליל טז: ט) ע"י מהרש"א, ט) [ב"מ מילא באופן אחר, ו] וכן מוכח כפי המקבל ק"י: דקאמר דנתתן מטה ומפך ומלאי יתנו כר או כסת או מחללת הלאו לשכיבה אלא דנתתן לו מפך מטה דלאוי גס לסמיכה. מ"י,

תורה אור השלם

1. פי' ונתת אמן הבישה דורתם פי' אפרה אלקה אחריו מאהבי בניו לחמי ומימי צמרי ופשתי שמיני וישקויה: הושע ב' 2.
2. וחקל קנה אחריו אבקה בעלה ואחרי שתה ועלי הברך ישב על הפסא על מזוזת היכל: שמואל א א ט 3. וישכמו בבקר על הפסא על מזוזת היכל: שמואל א א ט 3. וישכמו בבקר על הפסא על מזוזת היכל: שמואל א א ט 3. וישכמו בבקר על הפסא על מזוזת היכל: שמואל א א ט 3.

מוסף רש"י

דאורחיה דידיה. לנטת משפתמו עשין ק' (וע"ל ח"ח).

אף על פי פרק חמישי כתובות

סה.

**עין משפט
גר מצוה**

קיה א מיי פכ"א מהל' אסורי ביאה הלכה טו סגמ עשין מת טור ש"ע א"ח סימן רמ סעיף ג' וטוש"ע אה"ע סימן כה סעיף ז:
ק"ב ב מיי פ"ב מהל' אשמות הלכה י יא סגמ עשין מה ולאין פח טוש"ע אה"ע סימן ע סעיף ג:

לעזי רש"י

מדיירי ש"י.
 כוסות עשויות עץ מגיד.

תוספות ר"ד

מתיבי רגילה נותנים לה כוס א' רגילה שאני נתי כוס א' יפה לאשה שנים (שור) [ניולין] הוא לה ג' תובעת בפה ד' אפי' חמור תבעה אינה מקפדת א"ר לא אמרן אלא שאין בעלה עמה אבל בעלה עמה בעלה משמרה. א"ר מנין לאכסנאי שאסור בהשמיש המטה שנאמר וישכימו בבקר וגו' וידע אלקנה את אשתו השתא אין מעיקרא לא: (הימא) [חומא] דביתוהו דאביי אתיא לקמיה דרבא אמרה פסיקי לי מונות פסיק לה פסיקי לי חמרא אמר לה ידענא ביה בנחמיא ח' דלא הוי משקה בשופריו [כי הא] לך חמרא א"ל בחיי דמר דהוה משקה לי בשופריו כי האי פי' בבביתו (מרויבס) [גולויס] כורו: דביתוהו דר"י בריה דרבא אתיא לקמיה דר"ג בריה דר"י א"ל פסוקי לי מונות פסק לה פסיקי לי חמרא בכני מתוה דרגילו דשתו חמרא: דביתוהו דר"י בריה דר"מ מדויל אתיא לדינא קמיה דר"י א"ל פסוק לי מונות פסק לה פסוק לי שיראי א"ל שיראי למה לך א"ל לחברך ולחברותך פי' [להנאות] [להנאות] בהן: בפני הבריות ולא אתבוה מכבודי הראשון ומכאן מוכח וגם ממאי דאמרין לקמן מותר בלאות אלמנה ליהרשם שחייבים

אין ז"ד פוסקין יינוס לאשה. שהיין מרגילה לתמות תשמיש: רגילה שאני. כיון דאינו חידוש לה כבר דעה זו ואינו מוזיא לכה: לליקי קדרה. להטעים תבשיל: **סובעט כפה.** תשמיש: **וינאלו אל ניסם.** והדר וידע אלקנה את חנה: **חומא.** זה שמה: **שופרו.** גזעיים ארוכים שקורין מדיירי"ש [פלידרי"ן]:
כי האי. כמות אמתי חרועי: **סבועט לכה רב חסדא.** תבע את אשתו לתשמיש: **זקולפי דשידה.** זמנעול של ארגו: **קטלם לך סלם.** שכבר ניסת לג' ומתו כלומר ביבמות כפ' הבא על יבמתו (דף טז:): **למיקטול אחרניא.** שבאת להראות יופיך שיקפוך איש עליך: **לחצרך ולחצרוך.** שלא לחצוה על הצרכות מכבודי הראשון לא בפניך ולא בפני חזיריך: **מפך ומחללת למה לה.** הרי עור שטוח על מטה טוב מן המפך. ומשני בלמרא דמלכו פוריא בחצלי זמקום שאין רגילין לעשות שטיח עור למטה אלא סירוגי חצלים: **ומצנר לה.** מלערי לה ומוקינין אותה. **לשון צוגרת:** אי דאורחה. דרך צנות משפחה: **אורחיה.** דרכו לישן על כרים וכסמות ואנן קיימא לן בעלה עמו: **כי אוילנא.** ואני משרה אותך על ידי שליט שקילנא להו כהדלחי: **וכי אסינא.** ותשכני עמי מיימינא להו: **ושקלם לדידי.** מפך שלי או אס אקנה כר וכסת משלי: האי

אחרי אב"ה. כמו אחרי אכלה מפיק ה' משמע ואף על פי שלא אכלה כדכתיב ותצבה ולא תאכל מ"מ אית לן למידעש הכי ותקס חנה אחרי שעת אכילתה שהיה לה לאכול ואחרי שמה אלקנה וציתו חוץ ממנה שלא היה לה לשמות ולכך ויחשבה עלי לשכרה: **שתה ולא שתת.** מדלל קאמר ואחרי שמתה דומיא דאכילה שמה צה אי נמי אחרי אכול ואחרי שמה כדכתיב (משלי כג) אכול ושמה יאמר לך ומדשני קרא צדצוריה דריש הכי כדמפרש לקמן: **אב"ה ולא אב"ה.** בתמיה וכי מדרוש כמו כן שאין פוסקים מוונות לאיש: **מבד"י בגוה קא עסיק קרא.** דהא כתיב חנה בקרא וכתיב נמי אכלה אס כן לכתוב נמי שמתה או לא לכתוב קרא צגוה ולכתוב אכל ושמה: **רגילה שאני דאמר ר' חיינא בו.** וא"ת ומאי ראיא כריך על זה דצברייתא גופה קמני רגילה משמע דווקא רגילה ויש לומר דר' אלעזר נמי איירי צרגילה דאי צראינה רגילה כלל צפני בעלה פשיטא דאין פוסקין דאטו יש לנו ליתן לה שאין בעלה נותן לה כשהיתה עמו לכך כריך לאחוי מדדני חיינא שיש רגילה שנותנים לה כגון צרגילה שני כוסות: **א"ר רגילה בפני בעלה א"ר בוס אחד בו.** וזהו פירוש דכתיב שמואל רגילה נותנין לה כוס אחד היינו צרגילה צפני כוסות ודקאמר שאינה רגילה נותנין לה שני כוסות היינו שאינה רגילה שהיו נותנין לה שני כוסות אלא כוס אחד כן נותנין לה כלל שלא צפני בעלה:

צ"כ קדרה. אצרייתא קאי כלומר מצרייתא לא תקשי אכל מילתא דשמואל לא מיפרשא אלא כדשניין: **ונותנין לה מטה ומפין.** אע"ג דלגבי סדור אמרינן צהמקבל (ב"מ דף טז: ושם) דנותנין לו מטה ומטה ומפך משום דשמה צפני אשה לא"ה הטריחוהו חממים כ"כ דלפטר לה שמתך ד' אמות אחר אכילה ט': **מפין ומחצלת צמה אה.** ר"ת לא גרס מפך ומחללת אלא ומחללת למה דמפך הוא כן ורואי גס לסמיכה ונהי דלשכיבה אין כריך דהא אית לה מטה לסמיכה מיהא צריכה: **ושקלת אה לדידי.** פירש כקונטרס ושקלת לדידי מפך שלי ואין להקשות א"כ מסגי לה צפני מפין דשמה נמוך שהוא מעוגג שעד עמה הורגל לשכב על כר יטול שני מפין לעצמו ורבינו יצחק בן רבי מאיר ז"ל לא גריס ושקלת לדידי ואינה מתרעמת אלא שרואה לעלות עמו ולשכב על כר אע"פ שלעצמו אין לו עכשיו וכן משמע דלסמור טענה דקא טעין בעלה אליבא דרבנן קא אמי:

סאתים יין לציקי קדרה מערב שבת לע"ש אמרה להן כך תפסקו לבנותיכם תנא שומרת יבם היתה ולא ענו אחריה אמן תנא כוס אחד יפה לאשה שנים ניוול הוא שלשה תובעת בפה ארבעה אפילו חמור תובעת בשוק ואינה מקפדת אמר רבא לא שנו אלא שאין בעלה עמה אבל בעלה עמה לית לן בה והא חנה דבעלה עמה הואי אכסנאי שאני דאמר רב הונא אמרין לאכסנאי שאסור בתשמיש המטה שנאמר וישכימו בבקר וישתחוו לפני ה' וישבו ויבאו אל ביתם הרמתה וידע אלקנה את חנה אשתו ויזכרה ה' השתא אין מעיקרא לא חומא דביתוהו דאביי אתיא לקמיה דרבא אמרה ליה פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא א"ל ידענא ביה בנחמי דלא הוה שתי חמרא אמרה ליה חיי דמר דהוי משקי ליה בשופרו כי האי בהדי דקא מחויא ליה איגלי דרעא נפל נהורא בני דינא קם רבא על לבייתיה תבעה לבת רב חסדא אמרה ליה בת רב חסדא מאן הוי האידינא בני דינא אמר לה חומא דביתוהו דאביי נפקא אבתרה מחתא לה בקולפי דשידא עד דאפקה לה מכולי מחווא אמרה לה קמלת לך תלתא ואתת למיקטל אחרניא דביתוהו דרב יוסף בריה דרבא אתאי לקמיה דרב נחמיה בריה דרב יוסף אמרה ליה פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא פסק לה אמר לה ידענא בהו בבני מחווא דשתו חמרא דביתוהו דרב יוסף בריה דרב יוסף מנשיא מדויל אתאי לקמיה דרב יוסף א"ל פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא פסק לה פסוק לי שיראי אמר לה מפין ומחצלת למה לה דיהב לה אמר רב פפא באתרא דנהיגי דמלו פוריא בחבלי דמבגר לה ת"ר אין נותנין לה כר וכסת משום ר' נתן אמרו נותנין לה כר וכסת היכי דמי אי דאורחה מאי טעמא דת"ק ואי דלאו אורחה מ"מ דרבי נתן לא צריכא כגון דאורחיה דידיה ולאו אורחה דידה תנא קמא סבר אמר לה כי אזילנא שקילנא להו וכי אתינא מיימינא להו בהדאי ורבי נתן סבר אמרה ליה זימנין דמיתרמי בין השמשות ולא מצית מיימינא להו ושקלת להו לדידי ומגנית לי על ארעא: ונותן לה כפה: אמר ליה רב פפא לאביי האי

א) גירסת רבינו כפאן אט מוקדקת ואולי דעס"ה וע"ל כמו דלמא נגמ'.

